

Čo nepekné veští krach Švajčiarskych mierových rokovaní. Politický analytik Chmelár o ďalšom totálnom fiasku Západu a nič nehovoriacom komuniké

- editor007 | 19. června 2024

SVĚT: Nemôžem súhlasiť s tvrdením šéfa slovenskej diplomacie Juraja Blanára, že summit vo Švajčiarsku bol „dôležitým krokom k hľadaniu trvalého mierového riešenia“. Nebol. Bola to olympiáda prázdnych slov, bolo to zbytočné zdržanie na ceste k dosiahnutiu aspoň prímeria, bola to premárnená príležitosť, a to aj z našej strany. Som trochu sklamaný, že kým Saudská Arábia a Turecko ponúkli svoje územie na mierové rokovania. Celý čas deklaruujeme „samostatnú slovenskú zahraničnú politiku“, vyhradzuje si právo povedať vlastný názor, a napokon ho nevieme ani vysloviť. Píše vo svojom článku politický analytik, historik, bývalý vysokoškolský pedagóg a poradca predsedu vlády SR Eduard Chmelár.

Tak ako som viackrát predpovedal, tzv. mierový summit vo Švajčiarsku sa skončil totálnym fiaskom. Neúspech nemohli zakryť ani vyslovene trápne propagandistické reči západných politikov, ktoré túto vojnovú poradu (lebo o nič iné nešlo) označili za úspech. Napokon, to, že súbežne s touto konferenciou prebiehali rokovania Severoatlantickej aliancie o tom, o koľko navýšiť počet jadrových zbraní v pohotovosti, usvedčuje ich tvrdenia, že sme „o krôčik bližšie k mieru“ (Ursula von der Leyenová) jednoducho zo lži. Potrebu mierových rokovaní nikto neberie vážne a po vyslovene tupých slovách generálneho tajomníka NATO Jensa Stoltenberga („Dajme Rusku a Číne jasne najavo, že máme jadrové zbrane“) by bolo lepšie, aby si všetci uvedomili, že nám vládnu totálni psychopati, ktorí nás ženu do záhuby - v opačnom prípade nehovorte, že sme vás nevarovali, keď sa budete smažiť v nukleárnom pekle.

Ale rozoberme si pekne po poriadku, čo krach rokovaní vo Švajčiarsku znamená. Môžete ohurovať neinformovanú verejnosť počtom krajín, ktoré podpísali nič nehovoriace komuniké, ale každú štatistiku treba uviesť do kontextu: na summit prišla len polovica pozvaných krajín a záverečný dokument podporili len dva pätiny štátov sveta. Tzv. Zelenského mierovú formulu pritom odmietli tie najľudnatejšie štáty sveta: Čína, India, Rusko, Brazília, Indonézia, Nigéria, Mexiko, Vietnam, Egypt, Juhoafrická republika, Irán, celá Latinská Amerika s výnimkou Argentíny, celý Blízky východ s výnimkou Kataru a vôbec širší globálny Juh. Iba ťažký demagóg môže na tomto demonštrovať údajnú „jednotu sveta“. Na čom teda stroskotalo úsilie Západu?

Viacerí západní predstavitelia sa usilovali verejnosti nahovoriť, že odmietnutie účasti zo strany Pekingu je výsledkom tlaku Moskvy a že to znamená, že Čína je v područí Ruska. V Pekingu tento smiešny výmysel ani nepovažovali za potrebné komentovať. Každý, kto pozná asertívnu zahraničnú politiku Čínskej ľudovej republiky, ako aj každý, kto pozná globálne mocenské pomery, veľmi dobre vie, že je to skôr Rusko, ktoré je dnes závislé od Číny a že Čína sa nepodriaďuje nikomu. Príčiny toho, prečo sa Čína, ale aj iní významní hráči odmietli na tomto cirkuse zúčastniť, západné médiá demagogicky zužovali na neprítomnosť Ruska na summite. To bol, samozrejme, významný problém, pretože akékoľvek mierové rokovania nemajú zmysel, ak sa na nich nezúčastňuje druhá strana konfliktu. A aj tu médiá zavádzali. Často totiž hovorili o tom, že Rusko účasť odmietlo. Ale to je vyslovená lož. Neúčasť Moskvy bola vopred dohodnutá - bola to kategorická požiadavka Kyjeva. A tak problém netreba hľadať nikde inde ako v neudržateľnej pozícii samotnej Ukrajiny.

Naše médiá totiž či už zámerne alebo z neznalosti veci neprinášali žiadne informácie o vývoji jednotlivých pozícií. Pôvodný návrh Kyjeva Švajčiarsko odmietlo. Argumentovalo tým, že konečný dokument musí v čo najväčšej možnej miere zohľadňovať názory všetkých. Od 10. apríla, kedy bol oznámený dátum a miesto konania summitu (alpský komplex Bürgenstock), prebiehali intenzívne rokovania, ktoré trvali až do 28. mája, kedy bol všetkým pozvaným účastníkom z vyše 160 krajín odovzdaný kompromisný návrh textu vopred konzultovaný s Ukrajinou. 6. júna však Kyjev nečakane oznámil, že „Ukrajina neustúpi od Zelenského mierovej formuly“ a že ukrajinská vízia víťazstva nad Ruskom nemá alternatívu. V reakcii na to Švajčiarsko 9. júna rozoslalo pozvánky s novým návrhom spoločného komuniké, v ktorom dosť šokujúco ustúpilo od postojov, ktoré presadzovalo. Neustúpil však globálny Juh. Kde videla väčšina štátov sveta problém?

Prvou vecou, ktorú si Kyjev presadil, bola zmienka, že konflikt nebol v dokumente uvádzaný ako „vojna medzi dvoma štátmi“, ale „ruská agresia“. Argumentoval rezolúciou Valného zhromaždenia OSN z roku 2022, za ktorú hlasovalo 141 krajín. Voči tejto právnej argumentácii sa dalo ťažko namietat, aj keď už táto klauzula komplikovala možnosť dohody. Druhá požiadavka už bola spornejšia. Ukrajina trvala na stanovisku, že obnovenie ukrajinských hraníc z roku 1991 je základom dosiahnutia akejkoľvek mierovej dohody. Argumentovala štvrtým bodom článku 2 Charty OSN, ktorý hovorí, že „všetci členovia Organizácie spojených národov sa vystríhajú vo svojich medzinárodných stykoch hrozby silou alebo použitia sily proti územnej celistvosti alebo politickej nezávislosti každého štátu“. To je síce pravda, ale Rusko sa vo svojej právnej argumentácii opiera o rovnaké ustanovenie a tvrdí, že rozširovanie NATO je voči nemu „hrozbou silou“ a že má také isté práva chrániť svoju bezpečnosť a územnú celistvosť ako Ukrajina.

A práve o tomto bode štáty globálneho Juhu tvrdia, že postoj Ukrajiny k vlastnej územnej celistvosti je neudržateľný a akákoľvek mierová dohoda si bude vyžadovať kompromisy založené na realite vytvorenej na bojisku. Inými slovami, krajiny globálneho Juhu dali Ukrajine najavo, že snahy pretlačiť do záverečného komuniké iba predstavy Ukrajiny, ktoré ignorujú pozície Ruska, si nikdy nezískajú širšiu medzinárodnú podporu. Kyjev nedokázal presvedčiť globálny Juh ani v menej kontroverzných témach – o to ťažšie sa mu bude hľadať prijateľná dohoda, ak sa nezápadné štáty domnievajú, že nejde o nič iné ako o pokus vnútiť Rusku podmienky diktované Spojenými štátmi bez jeho prítomnosti. O to významnejší bol postoj Saudskej Arábie, ktorá by podľa kuloárnych informácií mohla hostiť budúci summit, že bez toho, aby Ukrajina urobila významné ústupky a zapojila do rokovaní aj Rusko, sa jednoducho nepohneme z miesta. Preto štáty globálneho Juhu tak popudilo, keď na žiadosť Kyjeva vypadla zo záverečného dokumentu čo i len možnosť uvažovania o alternatívnych mierových plánoch, ktoré sa vypracovali v Číne, Brazílii, Mexiku alebo (neoficiálne) na Slovensku. Zo záverečného dokumentu bola vyškrtnutá veta o potrebe vypracovania „spoločnej vízie mierového plánu“ a bola nahradená kategorickou požiadavkou, že budú zohľadnené iba tie mierové návrhy, ktoré sú v súlade s bezpodmienečným navrátením k hraniciam z roku 1991 – čomu zodpovedá výlučne Zelenského ultimátum. Ukrajinci vyškrtli z pôvodného textu dokonca aj požiadavky na „opatrenia k budovaniu dôvery“ a vymazali zmienku o ďalšom mierovom summite, na ktorý by malo byť prizvané aj Rusko.

A tak nečudo, že bezprostredne po tom, čo Švajčiarsko oznámilo zásadné zmeny v spoločnej rezolúcii, väčšina krajín odmietla do Bürgenstocku cestovať. Na summite sa napokon riešili len banálne veci, ktoré sú bez rokovania s Moskvou aj tak nerealizovateľné. Ukrajinská tlač akoby nepochopila, čo sa stalo, a toto fiasko okomentovala tvrdohlavou poznámkou, že „lepšie je mať summit podobne zmýšľajúcich ľudí, než robiť ústupky v otázkach, ktoré sú pre štát kriticky dôležité“ a naďalej zaslepene tvrdí, že zmeny, ktoré sa udiali v texte sú „rozhodne pozitívne“.

<https://www.eurointegration.com.ua/articles/2024/06/13/7187968/>

Nuž, vaši vnuci sa vás budú pýtať, čo bolo pozitívne na tom, že ste odsúdili vlastný národ na

nekonečné utrpenie. Jediným výsledkom tejto víkendovej frašky je, že Zelenského mierová formula je definitívne mŕtva a že Ukrajina bude musieť robiť ešte ťažšie kompromisy ako pred dvoma mesiacmi, o situácii spred dvoch rokov ani nehovoriac. Aj mimoriadne hlúpi a obmedzení západní lídri to budú musieť skôr či neskôr pochopiť a uznať, že je čas rokovať s Ruskom.

Obyvateľstvo západných krajín je však zatiaľ udržiavané v ubíjajúcej propagande, za ktorú by sa nemuselo hanbiť ani sovietske politbyro. Oni už nevedia ani presvedčivo klamať, ich výhovorky sú čoraz nedôveryhodnejšie. Západné médiá dlhodobo tvrdia, že Putin rokovať nechce, čo je až detinská lož. Rovnako o ňom tvrdia, že straší jadrovými zbraňami, hoci v skutočnosti ho len donútia k odpovedi otázkou, či je ochotný ich použiť. Pred dvoma týždňami na ekonomickom fóre v Petrohrade túto otázku uzavrel s tým, že Rusko nepotrebuje k víťazstvu na Ukrajine jadrové zbrane, že nemá potrebu premýšľať o jadrovej vojne a že ľudia by mali prestať na túto tému diskutovať. Ten, kto túto otázku neustále otvára a šermuje jadrovým odstrašovaním, je Severoatlantická aliancia. Tieto provokácie treba zastaviť a treba si uvedomiť, že aj ruský prezident je pod tlakom generality a radikálnych síl, ktoré ho po každom tvrdom údere Ukrajiny tlačia do pozície, z ktorej nechce reagovať. Vytráca sa zodpovednosť štátnikov za ďalekosiahle rozhodnutia eskalujúce už aj tak dosť extrémne medzinárodné napätie, a to je veľmi nebezpečné.

Ten, kto dnes rokovať nechce, je v skutočnosti Západ. Reakciu nemeckého kancelára Olafa Scholza, že lídri krajín G7 o návrhoch Vladimíra Putina ani nebudú rokovať, lebo ich nemyslí vážne, považujem za šialenú. Takýto postoj ochromuje akýkoľvek pokrok na diplomatickom poli. Putin žiada, aby sa Ukrajina vzdala okupovaných území. Zelenskyj žiada, aby sa Rusko stiahlo z okupovaných území. Požiadavky oboch strán môžete chápať ako nereálne ultimátum, ale sú to len východiskové pozície. Žiadne mierové rokovania sa predsa neuskutočnili tak, že jedna strana predniesla podmienky a druhá ich prijala. Tomu sa hovorí kapitulácia. Mierové rozhovory predpokladajú náročné a zdĺhavé rokovania, ktoré majú viesť k obojstranne akceptovateľnému kompromisu. Preto sme aj my v našej mierovej iniciatíve navrhli, aby sa o sporných územiach rozhodlo referendum.

[Mierový návrh zo Slovenska](#)

Ak sa dve strany nie sú schopné dohodnúť, na to existujú sprostredkovatelia medzinárodného spoločenstva, ktoré majú pomôcť vytvoriť tlak na vzájomne výhodnú dohodu. Ale toto vie každý študent diplomacie. Ak tento postup Západ odmieta, znamená to jediné: že uzavretie mieru nechce. Napokon, americkú stratégiu sformuloval minister obrany USA Lloyd Austin, ktorý povedal, že „chceme, aby bolo Rusko oslabené“. Teda cieľom nie je ani tak vypudiť Rusov z územia Ukrajiny, ako definovať hlboko cynické geopolitické záujmy Spojených štátov. V čase, keď podľa Eurostatu Ukrajinu opustilo od začiatku invázie minimálne 650 000 mužov v brannom veku, keď podľa prieskumu chce bojovať iba tretina mužov, už režim nelegitímneho prezidenta Zelenského stráca podporu vlastného obyvateľstva a Ukrajina je iba klientským štátom USA. Je absolútne nemorálne nútiť mladých ľudí, aby umierali v nezmyselnej proxy vojne za nepriznané zvrátené ciele zmilitarizovaných veľmocí. Je mi veľmi ľúto, že veľa Ukrajincov až po takejto trpkéj skúsenosti pochopí bonmot Henryho Kissingera: „Byť nepriateľom USA je nebezpečné, ale byť priateľom USA je fatálne.“

Asi najvtipnejším záverom summitu je fakt, že záverečný dokument o neprípustnosti narušenia územnej celistvosti Ukrajiny podpísala aj prezidentka Kosova, ktoré rozbilo územnú celistvosť Srbska. Dokonalá fraška. Tí, ktorí kategoricky odmietajú nadviazať akýkoľvek kontakt s Vladimírom Putinom vyhovárajú sa, že s masovými vrahmi a vojnovými zločincami sa nevyjednávajú, by mali verejnosti vysvetliť, prečo takýto postup neuplatňujú voči masovému vrahovi a vojnovému zločincovi

Benjaminovi Netanjahuovi. Vari by aj on nemohol kedykoľvek ukončiť izraelskú genocídnu mašinériu v Gaze? Ak chápete, že je to zložité a že je nevyhnutné s ním rokovať, prečo si myslíte, že to nie je potrebné v prípade takej jadrovej veľmoci akou je Rusko? Je hanebné, akým spôsobom západní lídri prehliadajú alebo ľživo spochybňujú ochotu ruskej strany rokovať. Sám Vladimír Putin opakovane vyjadril ochotu rokovať o zastavení bojov. To nie je kapitulácia, ale základný predpoklad pre mierové rokovania. V tejto chvíli nič nie je dôležitejšie ako zastaviť krviprelievania a ak sa k tomu summit vo Švajčiarsku nijako nepriblížil, bol úplne zbytočný.

Preto pri najmenej vôle nemôžem súhlasiť s tvrdením šéfa slovenskej diplomacie Juraja Blanára, že summit vo Švajčiarsku bol „dôležitým krokom k hľadaniu trvalého mierového riešenia“. Nebol. Bola to olympiáda prázdnych slov, bolo to zbytočné zdržanie na ceste k dosiahnutiu aspoň prímeria, bola to premárnená príležitosť, a to aj z našej strany. Som trochu sklamaný, že kým Saudská Arábia a Turecko ponúkli svoje územie na mierové rokovania, Slovensko napriek množiacim sa signálom, že Bratislava by bola obojstranne akceptovaným miestom, takúto príležitosť nevyužilo. Celý čas deklarujeme „samostatnú slovenskú zahraničnú politiku“, vyhradzuje si právo povedať vlastný názor, a napokon ho nevieme ani vysloviť. Ak si myslíme, že bez Ruska to nemá zmysel, nebolo lepšej príležitosti ako povedať to práve na tomto fóre – nie doma, ale tam, kde sa o tom rozhoduje. Načo je dobrá taká politika, ktorá na jednej strane vzbudzuje nedôveru u našich partnerov a na druhej strane vzbudzuje nereálne očakávania u domáceho obyvateľstva. Napokon sa môže stať, že nám nebude veriť vôbec nikto. Slovenská zahraničná politika potrebuje viac odvahy tam, kde sa tvorí, nie tam, kde sa troví.

ZDROJ: Facebook Eduard Chmelár / InfoVojna